

De Demer

In maart naar de Demer is een aanrader. Op onze toeristische vaarkalender stond deze rivier reeds te pronken in de derde maand van het jaar, terwijl de wildwater vaarders het eind van hun seizoen met rasse schrede zagen naderen. Deze trip kon als aanloop beschouwd worden voor het naderend paasweekend in de Ardennen, kwestie van onderhoud des lichaam voor de wat oudere leden. Met zevenen (Martinique/Wilfried/Kris/Guido/Ron/Pol/Ferre) waren we die zaterdag afgezakt naar het clubhuis. Twee canadezen en drie kajaks werden er op de kar gebonden. Twee auto's vertrokken naar Zichem, het beruchte dorp van de Witte. Wilfried had een waarschuwing gekregen van een collega-kajakker uit de streek, om even poolshoogte te nemen bij de brug van Testelt. Bij een hoge winterstand geraak je niet op traditionele wijze onder de brug door. Een waarschuwing die we niet in de wind sloegen. Toch even poolshoogte genomen. We constateerden dat we nog een zee van ruimte hadden. Een plaatselijke omleiding kwam wat roet in de GPS werpen. Maar met wat oriëntatiezin en wat giswerk, bereikten we toch de kerk van Zichem. Daarachter lag een parking, met enkele rustbanken en zicht op de Demer. Aan de oever een brede houten trap, een prima instapplaats. Hier konden we tevens merken dat die bewuste waarschuwing geen loos nieuws was. Een pak zand lag op de onderste trede en toonde ons dat de waterloop kortelings een meter hoger had gestaan. De rivier kabbelde er nog lustig. Iets verderop lag een oude watermolen en door het verval stroomde het water aan de buitenbocht, bij de trap, iets sneller dan aan ons clubhuis. Dus iets minder nonchalance bij het instappen was aan te raden, ter voorkoming van een nat pak en ons materiaal eenzaam en alleen te zien wegdobberen.

Terwijl beide chauffeurs een wei in Werchter opzochten, ons einddoel, hadden de achterblijvers tijd zat. De bank werd een showroom, een assortiment aan calorieën werd geëtaleerd. Aan ons de keuze. De temperatuur was "aangenaam" te noemen voor de tijd van het jaar. Een moeke uit Zichem kwam een klapje plasseren over eendjes en meeuwen op het water, die ze elke dag trouw voederde. Na dit interludium, werd de lokroep van de oude stip-yak naar het water te groot. Terwijl de anderen hun tweede tas kruidenthee vulden, strompelde ik met het witte ding de trap af naar het water. De kajak genoot onmiddellijk van het vocht en ik moest hem temperen, zo niet was hij alleen op avontuur. Ik gleed op mijn zitje, liet de tree los en we dreven sitopresto de waterloop op. Blijkbaar vond de plaatselijke fanfare dit een wondermooi gebaar en bliezen trompetten en hoorngeschal ter ere van zoveel doorzettingsvermogen. Geschrokken door zoveel "lawaaï", boog ik nederig het hoofd en zag dat mijn spatzeil nog een opendeurdag hield. Terwijl ik het zeiltje afgrendelde, klonken nieuwe noten in de Brabantse lucht. Toen drong het tot mij door, dat het niet mijn gekke bewegingen waren die zij bejubelden, maar dat zij in volle voorbereiding waren voor de carnavalstoet van zondag. Al bij al een kleine nuance.

Aan mijn rechterkant was een bijrivier of een beek, die mits degelijk peddelwerk stroomopwaarts kon bevaren worden. Ik probeerde het, en mits de juiste keuze in de

bochten, schoof ik een aardig stukje op. Later merkte ik op een kaart, dat dit een oude bedding van de Demer is, en mits meer inzicht, ik een rondje had kunnen varen, om iets voor de watermolen op het vernieuwde stuk te verschijnen. Dat had pas een fata morgana geweest voor de vier achterblijvers op de dijk. Maar door mijn onwetendheid, liet ik met terug afzakken naar de startplaats.

Nog geen “drivers” te bekennen. Dan maar proberen voorbij de molen te peddelen. Dat lukte me. Na nog wat gedobber voor de instapplaats, waren we eindelijk compleet. De rest kon ook te water. Het team met de gloed nieuwe canadees kwam in de clinch met zijn eigen touw. Wat soms gebruikt wordt voor veilig aanmeren, bracht hen nu in een benarde positie bij het afmeren. Net voor de grote splach, raakte het touw los. De doop werd spijtig enkel voorbehouden aan de boot en niet aan het ganse team. Verbonden met hun boot waren ze zeker nog niet!

Intussen had het al twaalfen geslagen. Wetende dat het merendeel van het gezelschap rond vijf uur in Schoten wenste te zijn, om te voldoen aan gastronomische of andere feestelijke afspraken, werd het peddelen geblazen (en ditmaal zonder fanfare) Het jonge team kreeg amper de tijd om de breedte en de lengte van hun boot in te schatten. Trekken en sleuren was al wat hun nog resten om het pelotonnetje bij te houden. Pol trok nog een peddeltje sneller en verdween achter één van de vele bochten. De brug van Testelt lag plots voor ons. Daar stond een aardig golfslagje. In de binnenbocht, in het keerwater, lag fotograaf Pol op de loer naar spektakel “pictures” Het water kletste hier en daar wat over de rand van de canadezen, maar buiten wat natte voeten, gleed het peloton verder naar Langdorp en Aarschot. Daar stopte Pol zijn “waterkaart”.

Ik had hem verkeerdelijk ingelicht. Ik had hem gesproken van Zichem en Aarschot, maar het muzikale Werchter verzwegen. Na Aarschot werd het een zwart gat onder Pols kaartdrager. De onrust be kroop hem, hij zag die Marokkaanse tafel zijn neus voorbij gaan. Angst is een slechte raadgever. Om geen tijd meer te verliezen peddelde hij nog wat steviger door, ik kon nog net mijn stip-yak aanpikken en weg waren we. Aarschot vaarden we non-stop voorbij. Hoe groot er de golven ook waren, er was geen tegenhouden meer aan.

Dat het geen wijs besluit was ondervonden we op de steeds rechttere stukken naar Werchter. En dat Werchter geen aangrenzende gemeente van Aarschot is weten we NU ook. Blijkbaar waren we in Aarschot amper halverwege. Maar een zwarte kaart be kent geen kleur. Zwart werd het stilaan voor onze ogen. Een grommende maag en een tong die tegen het gehemelte plakte, zorgde voor weinig extra stimulans. Pak daarbij het gezwind voorbij flitsen van orden wielertoeristen en mountenbikers tegen snelheden tussen de 30 en 40 km per uur. Om van te duizelen! Zelfs al duizelend haalden wij nog amper 8 op de teller.

Gelukkig herkende Pol de brug waar zijn mobilhome stond. Nu een brug te ver, en Arnhem werd een vergetelheid. Bij de brug had men nog een verrassing in petto. Mister Demer had de trap overladen met zand. Een bijna onoverwinnelijke berg scheidde ons van de warme mobilhome, met gekoelde drank en een overheerlijke hap. Met de moed der wanhoop, begon Pol aan deze aartsmoeilijke opdracht. Met een “rus” als enige houvast in deze zandwoestijn, zochten voeten langzaam en behoedzaam steun op de groene knots. Even balanceren, met een gapende rivier met kletsnat water bij de minste uitschuiver. Maar de drang naar het avondlijk genot

overwon ook deze moeilijkheid. In zijn voetspoor was het een pak gemakkelijker de weg naar de oever te vinden. In de knusse mobilhome genoten we eindelijk van ons rantsoen, met warme thee en koffie als surplus.

Zelfs een koude Leffe wachtte in de ijskast.

Gesterkt in lichaam en geest, viel de tijdsdruk terug op Pol zijn schouders.

Hij wou de achterblijvende kompanen een voetje helpen. Met een schub in aanslag, bond hij de strijd aan met de zandberg. In zijn ijver ruimde hij een stukje van elke tree tot aan de waterlijn. Zijn timing was correct. Op de onderste tree zette Martinique haar voet naast de zijne, en beklom de berg met in haar zog de rest van het gezelschap.

Zij hadden wijselijk wel gestopt in Aarschot voor een lunchpauze. Ze werden zelfs gedwongen tot een hoospauze, na het golvenspel, dat de voorste vaarder overspoelde en meer dan een emmertje in de boot achterliet.

Alles werd snel maar netjes opgeladen en de race met aanhanger kon starten.

Terug langs kleine dorpen, de ring van Aarschot, naar de Witte zijn kerk.

Daar stond Guido's auto te blinken. Daarna vol gas naar Schoten. Het thuisfront opgebeld en nette kledij besteld. Op de parking van den SKK werd vliegensvlug van goed en auto gewisseld, en op naar de gedekte tafel.

Ook de anderen verdwenen in een oogwenk.

Nadat al mijn spullen terug in mijn fietszakken zaten, kon ik een 60-jarige nog geluk wensen. Even wegdromen in haar eigentijdse muziek. Om daarna in alle rust en zorgeloos me een weg te trappen naar het zuiden (van Deurne).

ferre